

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 470

гр. Ловеч, 21.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

като разгледа докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Въззивно частно гражданско дело № 20224300500308 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид:

Производство по реда на чл.274 във вр. с чл.418,ал.4 от ГПК.

С Разпореждане № 286 от 07.04.2022 год., постановено по ч.гр.дело № 160 по описа за 2022 година, Троянският районен съд е отхвърлил изцяло заявлението на „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, представлявано от изпълнителните директори Н.Г.С. и А.Ч.Д., с което се иска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 417, т. 2 от ГПК срещу М. ЦВ. К., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.Д.Д., Ловешка област, ул."Дъб" № 8.

Срещу разпореждането е подадена частна жалба от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, чрез юрисконсулт Мартин Недков. В нея излага, че постановеният от ТРС съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен. Твърди, че с процесния договор за потребителски кредит не са нарушена разпоредбата на чл. 22 от ЗПП, препращащ към разпоредбите на чл. 10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и 20 и ал.2, както и чл. 12, ал.1 т.7-9 от ЗПП. Подчертава, че в него е посочен общият размер на предоставения кредит - 26314,92 лв., лихвеният процент, с който се олихвява предоставения кредит и метода на изчисление, годишният процент на разходите по кредита /ГПР/, условията за издължаване на кредита и погасителния план, информация за правото на потребителя да упражни отказ от договора за кредит и условията за неговото упражняване. Изтъква, че към процесния договор за потребителски кредит не са сключвани общи условия, а в същия са инкорпорирани разпоредбите на ЗПК. По отношение на финансираните с договора за кредит застрахователни премии излага, че кредитополучателят е пожелал сключване на застраховки или да се присъедини към застрахователни програми, като в конкретния

случай средствата се превеждат от кредитора към сметката на застрахователя, за което кредитополучателят дава изричното си нареждане и съгласие с подписване договора за кредит. Изтъква, че съгласно чл.19, при сключване на договора потребителят не е длъжен да сключва застраховка, а само по свое желание и усмотрение може да сключи някоя от застраховките или да се присъедини към някоя от застрахователните програми, предлагани от кредитора в качеството му на застрахователен агент, без това да е задължително условие за сключване на договора за кредит. Затова счита, че застрахователната премия не следва да бъде включвана в общите разходи по кредита. Позовава се на чл. 7 от договора като твърди, че застрахователните премии са цената на допълнителната услуга, чиято парична равностойност се дължи от застрахованото лице и са включени в общия размер на кредита – главница.

Моли съда да отмени обжалваното разпореждане и постанови издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за всички претендирани суми.

Частната жалба е подадена от страна с правен интерес в предвидения от закона преклузивен срок по чл.418, ал.4 ГПК, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество – неоснователна.

От доказателствата, приложени по ч.гр.д. № 160/2022 год. на ТРС се установява, че производството по делото е започнало по заявление на „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД с искане за издаване заповед за незабавно изпълнение и изп.лист по извлечение от счетоводните книги против длъжника М. ЦВ. К., ЕГН *****, за следните парични вземания: 8738.94 лв. главница, 1165.60 лв. договорна (възнаградителна) лихва за периода от 15.07.2021 г. до 10.01.2022 г., 318.13 лв. лихва (обезщетение за забава) за периода от 15.07.2021 г. до 09.02.2022, ведно със законната лихва от подаване на заявлението и до изплащане на вземането. Претендирани са и разноси в размер на 204.45 лв. държавна такса и 150.00 лв. юрисконсултско възнаграждение. В изпълнение изискванията на чл.417, т.2 от ГПК заявителят е приложил Договор за потребителски кредит № 7000936127 от 06.03.2019 г., Рамков договор за платежни услуги за физически лица и застрахователен договор от същата дата.

С Разпореждане № 141 от 28.02.2022 г., Троянският районен съд е оставил заявлението без движение на основание чл.411, ал.2, т.1 ГПК и дал на заявителя конкретни указания за отстраняване на констатираните нередовности, касаещи липсата на индивидуализация на претендираното вземане и начина на неговото формиране, както и поради нередовност на извлечението от счетоводни книги.

Заявителят е подал в указания срок молба вх. № 1518 от 29.03.2022 г., в която уточнява, че в претендираната главница се включва непогасена сума от преведената на кредитополучателя в размер на 5 910.79 лв., непогасена фиксирана застраховка „Bank комбо живот“ в размер на 936.49 лв. и „Bank

комбо безработица“ в размер на 955.21 лв., както и сумата 936.46 лв. непогасена такса оценка на риска. Посочва, че претендираното обезщетение за забава на основание чл.9.4 от договора също е изчислено върху тези суми.

В мотивите на обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е изложил съображения, че заявителят не е изпълнил дадените подробни указания, а невъзможността да се изведе механизма на формиране на размера на задълженията от изложеното в заявлението и приложените документи, е пречка съдът да направи извод, че се е осъществила материално-правната предпоставка за наличие на подлежащо на изпълнение вземане в посочения размер. Изложени са допълнителни съображения относно неравноправността на клаузата за заплащане на застраховки по смисъла на чл.143 от ЗЗП, както и нищожност на клаузи, които противоречат на разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК.

Настоящата инстанция споделя изцяло направените от заповедния съд правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл.418, ал.2 от ГПК в това производство съдът проверява дали представения документ попада в кръга на изброените в чл.417 от ГПК, редовен ли е от външна страна и удостоверява ли подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. Следователно производството е формално и едностранно. Безспорно заявителят попада в кръга на субектите, посочени в чл.417, т.2 от ГПК, за които законодателят е предвидил възможност за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ или извлечение от счетоводните книги.

Искането на "ТИ БИ АЙ БАНК" ЕАД е за издаване на заповед за незабавно изпълнение се основава на документ по [чл. 417, т. 2 от ГПК](#) - извлечение от счетоводни книги, поради което съдът е длъжен да провери дали заявлението е редовно, съгласно изискването на [чл. 410, ал. 2](#), във вр. с [чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК](#) (да е попълнено точно и ясно и да съдържа и изложение на обстоятелствата относно възникналата изискуемост на вземането и определения размер на задължението) и дали извлечението от счетоводните книги е редовно от формална страна и удостоверява изискуемостта на вземането към конкретния длъжник.

В случая от заявителя се претендира вземане, основано на неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит, сключен между банкова институция и физическо лице. Следователно длъжникът безспорно има качеството на "потребител", поради което съдът е длъжен служебно да провери дали договорът съдържа неравноправни клаузи, тъй като тези клаузи не са обвързващи за потребителя, при действието на [член 6, параграф 1 от Директива 93/13](#) на ЕИО на Съвета, разпоредбите на която с [§ 13а, т. 9 от ДР на ЗЗП](#) са въведени в националното законодателство - ЗЗП. В редица свои

[решения/Решение № 23/07.07.2016 г. по т. д. № 3686/2014 г. на I т. о.](#); Решение № 232/05.01.2017 г. по т. д. № 2416/2015 г. на II т. о. и др. / ВКС съобразявайки задължителната практика на СЕС приема, че съдът следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в потребителските договори.

От приложените със заявлението доказателства се установява, че длъжникът Милчо Цветанов К. е застраховано лице по застрахователна програма „Защита живот ,безработица/ хоспитализация“ за кредитополучателите на потребителски кредити - чл.324 и сл. от КЗ, предоставена от ЗК „Уника живот“ АД, чрез „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, в качеството му на застрахователен посредник, действащ при условията на чл.382 от КЗ. Според условията на застрахователния договор срокът на застраховката е равен на срока на кредита, застрахователната премия е еднократна и е в размер на 3199.68 лева. Премията по застраховките се заплаща еднократно при отпускане на кредита като *месечният размер се умножава по продължителността на кредита в месеци.*

Настоящият въззивен състав изцяло споделя изводите на районния съд, че вземането по застрахователния договор не се дължи на заявителя. Действайки като застрахователен посредник, "Ти Би Ай Банк" АД не договаря за себе си, а от името и за сметка на застрахователя и правото да получи застрахователната премия е на застрахователя - чл.313 от КЗ. При настъпване на застрахователното събитие "Ти Би Ай Банк" АД, като трето правоимащо лице по договора за застраховка, има право да получи застрахователното обезщетение, но не и да търси реално изпълнение на вноските по премията. Обстоятелството, че банката е включила вноските за застраховка към главницата по кредита, не я легитимира като титуляр на това вземане спрямо кредитополучателя. Само начисляването на сумите по сметката на длъжника не е доказателство, че задължението му е действително възникнало - по делото не са представени първични документи, установяващи плащането на застрахователните суми от Банката.

Наред с това, съдът счита, че клаузата за заплащане на застраховки е *неравноправна* по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, предвид и размера на вноските по кредита и тази по сключения договор за застраховка. Съобразявайки свързаността с договора за кредит и договорката да се разсрочи и изплаща заедно с погасителната вноска по заема, е налице и *заобикаляне* на разпоредбата на чл.19, ал. 4 от

ЗПК, налагаща ограничение в размера на ГПР. Нарушена е и императивната норма на чл.33, ал.1 от ЗПК регламентираща, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Недопустимо е под формата на „застраховки" кредиторът да начислява други, дължими от потребителя суми, различни от лихвата. Наред с това, предвидените застрахователни премии водят до значително оскъпяване на ползвания заем, като завишават размера на главницата, съответно влияят върху размера на възнаградителната лихва. Съдебният състав счита за ирелевантно направеното от жалбоподателя възражение за даване на съгласие от страна на длъжника за сключване на застраховката, тъй като това не променя неравноправния характер на уговорката по същество.

В *противоречие* с чл.10а от ЗПК е и клаузата в договора за събиране от потребителя на такса за „оценка на риска" (т.7.1), която се финансира от кредитора и се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски. Освен, че представлява действие по усвояване и управление на кредита, не е ясно по какъв начин е определен размерът ѝ.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна, поради което и клаузите за застраховки и таксата за оценка на риска следва да се приемат за такива.

В чл. 10 от ДПК е посочено, че годишният процент на разходите (ГРП) е 46%, както и общата сума, дължима от потребителя в размера на 26 314.92 лв. В този си размер, вмененото в тежест на кредитополучателя задължение е неясно, не даващо отговор относно вида и размера на отделните формиращи го задължения и то в тяхната относимост към реално договорената и усвоена от него главница. На следващо място следва да се отбележи, че в размер на поискания от длъжника кредит от 10 000.00 лв., Банката кредитодател е формирала вземането по главницата, включвайки в размера ѝ сбора от застрахователната премия и таксата "оценка на риска". Съдът намира, че по този начин, с уговарянето на това допълнително възнаграждение се нарушава и разпоредбата на [чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#), касаеща ограничение в размера на ГПР. Разходите за заплащане на процесната допълнителна услуга са част от общите разходи по кредита и следва да се отчитат при изчисляването на ГПР, което води до нарушаване на сочената норма.

С оглед изложеното заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист подлежи на отхвърляне на основание чл.411, ал.2, т.2 от ГПК.

Достигайки до същия правен извод, Троянският районен съд е постановил законосъобразен съдебен акт и обжалваното разпореждане следва да бъде потвърдено.

Воден от изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 286/04.05.2022 г., постановено по ч.гр.дело № 160 по описа за 2022 година на Троянския районен съд.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____